

▶ 27 Abril, 2015

Els cors del Palau viuen un intens cap de setmana que acaba amb un vibrant 'Cant de la senyera' al Borough Market

L'Orfeó viatja a Londres

Maricel Chavarría
 Londres
 Enviada especial

Faltava només un mes perquè esclatés la Gran Guerra quan fa un segle l'Orfeó Català va fer una excursió artística a París i Londres. Els cantaires van oferir tres concerts al Royal Albert Hall de la capital britànica (ni tan sols no existia el Barbican Center) que van constituir una veritable fita per al conjunt coral. Com un "exèrcit de la pàtria", en paraules de Lluís Millet, l'Orfeó proclamava la cultura artística catalana al gran món civilitzat. I el seu mèrit residia en ser un instrument desconegut en aquell temps: una gran massa de veus blanques del cant líric que desenvolupaven l'activitat en sales de concert i no en esglésies, i que tant recuperaven polifonies antigues com interpretaven composicions noves, creades expressament. La seva sonoritat i originalitat van fascinar aquella Europa en la qual el mateix Richard Strauss assistia als concerts i, si era el cas, feia arribar les seves felicitacions... com així va ser.

Doncs bé, com si no haguessin passat cent anys, l'Orfeó Català ara està disposat a recuperar aquell esperit complint amb el pla de sortides internacionals per posicionar-se a escala planetària. Va començar el 2013, debutant al Konzerthaus de Viena; després va actuar al Gulbenkian de Lisboa; més tard al Théâtre des Champs-Élysées, i ara al Royal Festival Hall de Londres, on aquest cap de setmana ha contribuït a una vibrant interpretació de la *Missa glagolítica* de Janáček. Bravo!

Hi havia molt de guanyat per endavant: per començar, la seva no era una actuació aïllada en una sala londinenca, sinó que s'integrava dins la temporada de la London Philharmonic Orchestra, formació resident en aquesta moderna sala (del 1951) i que està entre les principals de la capital britànica. La London

ALEX MAXNAUGHTON

L'Orfeó Català al Cadogan Hall de Londres, interpretant *El cant de les estrelles* amb Albert Guinovart

Phil no ha tingut cap inconvenient a avenir-se a un quid pro quo amb el Palau: veniu a tocar a Barcelona, però acolliu també els nostres cors a la vostra seu.

Segon, perquè l'exòtica peça de Janáček que rubricava el programa —res a veure amb el repertori pos-

Els cantaires broden la 'Missa glagolítica' de Janáček al Royal Festival Hall amb la London Philharmonic

tromàntic simfònic coral— no podia haver trobat un matalàs millor a la vista i a l'oïda, amb aquest magnífic orgue que s'estén amb tots els registres a la vista, en l'escenari del Royal Festival Hall. I tercer, per l'habilitat amb què les 92 veus desplaçades a

Londres (Cor de Cambra i Orfeó) es van integrar en un parell d'assajos amb les del centenar llarg del London Philharmonic Choir. Especialment en una obra plena d'experimentacions tímbriques i canvis harmònics, una *missa* que exigeix bravura i reflexos i que, com bé diu Josep Vila, director de l'Orfeó, està plena de dificultats que només poden ser servides en un plat de luxe i per una orquestra de primer nivell.

Amb un ferm aplaudiment —més intens per a l'organista Catherine Edwards— conclouia la vetllada de la London Philharmonic, dirigida aquesta vegada pel txec Tomas Netopil —nascut per fer Janáček— i seguida des de la platea per Vladimír Jurowsky, el titular de la formació.

L'aventura no havia fet més que començar, ja que a l'Orfeó l'esperava una segona actuació, una matinée de diumenge al Cadogan Hall, aquest cop a soles i amb la sempre voluntariosa intenció de mostrar el

de peces sacres que va mostrar (millor compositor que director?)... i a les quals va seguir l'insòlit *Le cri des bergers* de Bernat Vivancos, un crit de solitud que es va expandir més enllà de les vidrieres d'aquesta antiga església cristiana que és el Cadogan.

Llàstima que la marató que cre-

La marató londinenca resta públic a l'actuació al Cadogan Hall, però el repertori català atreu alguns britànics

uava Londres ahir restés públic, tot i que tampoc no sembla que la publicitat hagi estat l'adequada. Els pocs britànics que hi van acudir eren fidels seguidors del repertori coral —"ens ha encantat, vertaderament"— o havien viatjat feia poc a Barcelona, ergo... Alguns estaven tant en el seu paper que no van dubtar a emular el públic català, dempeus durant *El cant de la senyera*.

Esclar que l'emoció més gran es va viure just després, amb una radiant actuació al St. George's Day que la delegació catalana a Londres celebra al Borough Market. *El cant dels ocells* i *El cant de la senyera* van aixecar passions entre els emigrats. Catalunya ferida. ●